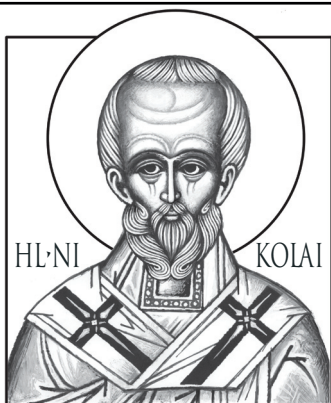

SØNDAGSSKOLE FOR VOKSNE

F. Olav har tatt
initiativ til

*Søndagsskole
for voksne.*

Dette er
en rekke uavhengige
undervisningstimer
som finner sted
i kirken
etter liturgien
på visse søndager.

Følg med
på hjemmesiden vår:

www.ortodoks.com

Det er åpent for alle
å være med.

Nº 2 2009

HELLIGE NIKOLAI MENIGHETS BLAD

ORTODOKSIENS TRIUMF

– var i år på *søndag 8. mars*. I fjor var det ingen felles markering av dette, og vi var ute i god tid med å invitere de andre ortodokse menighetene til felles liturgi på denne dagen i år. To av menighetene svarte negativt, de andre svarte ikke i det hele tatt! Vi gikk således også i år glipp av den muligheten som ligger i denne feiringen til å markere enhet mellom ortodokse troende og menigheter på tvers av nasjonalitet og språk. Men vi selv markerte dagen med moleben og proklamasjon av den ortodokse tro, bønn for dem som forsvarte troen da den ble angrepet, og bønn for dem som i dag står i front for den ortodokse tro.

Hellige Nikolai kirke Tvetenveien 13, 0661 Oslo ♦ postgironr. 0532 1267426 ♦ bankkontonr. 2050.03.19357 ♦ <http://www.ortodoks.com>
Forstander: Arkimandritt Johannes tlf.: 23 37 28 57 mob.: 472 71 396 e-post-adresse: fader.johannes@ortodoks.org

ADRESSER &
TELEFONNUMMER

Prester tilknyttet menigheten:
protojerej Miron Boguzkij mob.: 974 88 903
f. Bengt Hagström, Göteborg
f. Olav P Lerseth, Oslo mob.: 400 60 975
hierodiakon: fader Serafim mob.: 934 39 016

kor/ kantor: Stig Simeon Frøyshov
e-post: stigfroyshev@combitel.no

leser: Arne Arsenij Johnsen
leser: Thomas Arentzen

Menighetsråd: f. Johannes (formann),
f. Serafim, Zaid Kaleab, Toska Struksnes,
Larissa Hermansen, Stig S. Frøyshov,
Thor Stange, Janette Khoury.

Revisjonskommisjonen: Peter Svele,
Ludmila Mobeck, Zorica Ranisavljevic,
Medlemsavgift (frivillig): kr.300,-

Hellige Trifon Skita; mob.: 472 71 396
Hl. Trifon forlag og Tidsskriftene «Tabor»
og «Ortodoks Røst» www.ortodoks.org

KIRKEFORENINGER OG MENIGHETER:

*St. Georg i Neiden

St. Georgs ortodokse kapell i Neiden
starost: Otto Borissen tlf.: 78 99 61 21
sekretær: Mikit Ivanowitz
hjemmeside: <http://home.no.net/miiva>

*Maria Bebudelse i Bergen

Kirkehus: Lyngbøvn. 26a, Laksevåg
Starost: Sturla Olsen, tlf.: 56 33 09 05
Leser: Ronald Eugene Worley
konto: 5233.05.01006

*Kristi Forklarelse i Stavanger

Starost: Thomas Wayne Brasel,
mob.: 975 43 042 / konto: 3265.11.10407
Hl. Martyr Elisabets kapell
Pedersgt. 37, Stavanger
hjemmeside: <http://ortodoksstavanger.no/>

*Guds Moders Beskyttelse i Sandnes

Sandnes kapell prest: prot.Miron Boguzkij

*Kristi Frembærelse i Tempelet i Bodo

Lonn Lepp, e-post: lonnilep@online.no
Martinus Hauglid:
e-post: martinus.hauglid@gmail.com

*Johnsegarden i Sogn og Fjordane

Inger Johanne Enger, 6977 Bygstad
Leser: Asbjørn Olav Flåm tlf.: 57 71 69 00
e-post: kboklade@online.no

Hl. apost. Johannes Teologens kapell

Gravplass: Helgøya kirkegård

Det Ortodokse Kirkeakademiet i Oslo:

fader Johannes mob.: 472 71 396

NKR: Torstein Tollefsen mob.: 954 40 990
tlf.: 22 85 75 48 / 63 95 28 68

NTSF repr.: f. Olav P. Lerseth
mob.: 400 60 975

Forum for Ortodoks Kirkesang:

kantor: Stig Simeon Frøyshov

Ikonmaler: Ove N Svele, tlf.: 22 63 06 09
e-post: og-svele@online.no

Søndagskole: v/ Wenche Stray-Frøyshov
mob.: 936 57 352

Nikolaifondet: gironr. 0540 0752704

*Hl. Nikolai-kapellet på Majorstuen:

Kontakt: munken Jovan mob.: 403 25 748

Menighetsbladet: Redaktør f. Johannes
Teknisk/lay-out medarbeider: Ove Svele

GUDSTJENESTER I HL. NIKOLAI KIRKE

DEN GUDDOMMELIGE LITURGI ► Søndager kl.11:00 eller
i «skoleferien» kl.10:00 og «hverdager» kl.08: eller kl.10:00

*Gudstjenestene er åpne for alle, men kun ortodokse troende kan ta del i Nattverden. Husk fasten
og forberedelsesbønnene! Skal du ta del i Nattverden, må du komme i god tid til kirken.*

13.mai onsd. kl. 10:00 Liturgi MID-PINSE – преположение Пятдесятн

15.mai fred. kl. 10:00 Liturgi Hl. Halvard

17.mai sønd. kl. 08:00 Liturgi Norges Nasjonaldag
Synaxis for alle Konstantinopels hellige

24.mai sønd. kl. 11:00 Liturgi Hl. Kirill og Mefodij, slavernes apostler

28.mai torsd. kl. 08:00 Liturgi KRISTI HIMMELFART – Вознесение

31.mai sønd. kl. 11:00 Liturgi 1. økumeniske kirkemøte (år 325 i Nikea)

6.juni lørd. kl. 19:00 Vigilie PINSE

7.juni sønd. kl. 11:00 Liturgi PINSE (TREENIGHETSDAGEN – День Св. Троицы)

14.juni sønd. kl. 11:00 Liturgi Alle hellige – Всех святых)

15.juni mand. ► etter solnedgang: Apostelfasten begynner – Нач.Пемров ночь

21.juni sønd. kl. 11:00 Liturgi Alle hellige fra Russland og Athos

28.juni sønd. kl. 10:00 Liturgi Profeten Amos. Hl. Lazar, konge av Serbia

5.juli sønd. kl. 10:00 Liturgi Hl. Eusebios, biskop av Samosata

12.juli sønd. kl. 10:00 Liturgi i Hurdal. DE HELLIGE APOSTLENE PETER OG PAULUS
(PERSOK) – Св. Ап. Петра и Павла. Празнуем в Скиту в Hurdal

19.juli sønd. kl. 10:00 Liturgi Hl. Sisoës den store

26.juli sønd. kl. 10:00 Liturgi Fedrene på de 6 første økum kirkemøter

29.juli onsd. kl. 10:00 Liturgi Olsok. Hl. Olav, Norges evige Konge

1.aug. lørd. kl. 10:00 Liturgi i Hurdal: Hl. Serafim av Sarov

2.aug. sønd. kl. 10:00 Liturgi Profeten Elias. De nye helgenene:
den rettf. Aleksej av Ugine, prestmartyren Dmitrij,
martyrnonnen Maria, martyrene Georgij og Ilia

9.aug. sønd. kl. 10:00 Liturgi Helbrederen Panteleimon

14.aug. fred. ► etter solnedgang: Guds Mors faste begynner – Успенский пост

16.aug. sønd. kl. 10:00 Liturgi hl. Isak dalmateren og Faustus

19.aug. onsd. kl. 10:00 Liturgi KRISTI FORKLARELSE - Преображение

23.aug. sønd. kl. 11:00 Liturgi Erkediakonen Laurus, martyr

28.aug. fred. kl. 08:00 Liturgi GUDS MORS HENSOVNELSE – Успение

30.aug. sønd. kl. 11:00 Liturgi Martyren Miron

6.sept. sønd. kl. 11:00 Liturgi Prestmartyren Eusebios

13.sept. sønd. kl. 11:00 Liturgi Hl. Kyprian, biskop av Kartago

20.sept. sønd. kl. 11:00 Liturgi Søndag før Korsopphøyelsen

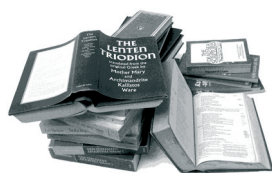
20.sept. sønd. kl. 18:00 Vigilie JOMFRU MARIAS FØDSEL

21.sept. mand. kl. 08:00 Liturgi JOMFRU MARIAS FØDSEL

27.sept. sønd. kl. 11:00 Liturgi KORSOPPHØYELSEN - Воздвижение

EN ORTODOKS KRISTEN kan ta del i nattverden kun i en ortodoks kirke, og bør faste på
onsdag og fredag, be sine bønner morgen og kveld fra bønneboken, tenne oljelampe
eller vokslys og røkelse (på søndager og helligdager) foran ikonene, lese dagens tekst fra
Bibelen og ta del i kirkens gudstjenester så ofte som mulig.

Воскресенье — это день Господень, приходите в церковь!
SØNDAG ER HERRENS DAG, GÅ I KIRKEN!

BØKER OG HEFTER
TIL SALGS I KIRKEN:

- *Tito Colliander:
Gresk-ortodoks tro og livssyn;
54 sider, kr.50,-
- *Erkebiskop Paavali: Vår tro;
88 sider, kr.150,-
- *Hl. Serafim av Sarov;
108 sider, kr.150,-
- *Epifanij den vise:
Hl.Sergej frå Nordesh
48 sider, illustrert. kr.50,-
- *Stavropoulos: Detakere i gud-
dommelig natur / Ortodoks lære
om frelsen; 88 sider, kr.130,-
- *Ortodokse Røster i Nord I
– en antologi ved f.Johannes
red.);
155 sider, ill. kr.220,-
- *Den ortodokse kirkes guddom-
melige liturgier Faste og variable
tekster til de tre liturgier;
208 s., innb. ill.; kr.298,-
- *Roma og Konstantinopel.
En økumenisk konfrontasjon;
40 sider, kr.50,-
- *Ortodokse Røster i Nord II
– en antologi ved f.Johannes
red.);
111 sider, ill. kr.150,-
- *Torstein Tollefsen
Teologi i farger Ikoner i Norge;
96 sider, ill. kr.275,-
- *Filokalia v/ f.Johannes;
189 sider, kr.200,-
- *Biskop Kallistos Ware:
VEJEN. Ortodoks kristendom.
140 sider, kr. 225,-
- *Ortodoks bønnebok
f.Johannes (overs. ect.);
192 sider, kr.248,-
- *Hl. Trifon av Petsjenga;
104 sider, ill. kr.150,-
- *Gudstjenester, sakramenter
og skikker i Den ortodokse
kirke, 32 sider, kr. 40,-

”ETTERTANKE”

Maria – Eit Verkeleg Føredøme

Preiketeksten frå Lukas 1,46-55, er Maria sin Lovsong, ein lang og innhaldsrik Lovsong som er ei preike i seg sjølv. Ein song frå Maria sitt hjarte til hennar Herre og Gud: *”Han som metta dei svoltne med gode gåver og sende dei rike tomhendte bort”*. Lovsongen skal stå rein og klår som den er frå det eine mennesket Gud kalla til å føda Hans Heilage Son i kjøtet. Eg gjer meg tankar, og dveler ved vers 48: *”For Han har sett til si ringe tenestekvinne. Frå no av skal alle ætter prisa meg sæl”*. Og eg spør: Kvifor er så mange kristne tilbakehaldne med verkeleg å framheva Guds Mor, Maria? Det herskar ingen tvil om hennar særskilde posisjon. Ho er den utvalde. Modig var den unge møya, som var trulova med den edle og langt eldre tømmermannen Josef, enkjemann med fleire born frå før! Ho let det skje som Herren hadde sagt. Av fri vilje let ho seg fylla av og med Kristus Gud. Ho stilte seg til teneste. Kva har ho ikkje erfart av jordelivet sine vanskar nettopp avdi ho valde som ho gjorde? Ho bar sin Herre i seg, fødte Han og veik aldri frå sida Hans. Den høgst benåda av alle kvinner hadde visdom til å sjå rekkevidda av sitt svar. Det er ingen grunn til at vi ikkje skal setje henne i ei særstilling. Utan hennar klære ja, ingen Kristus, ingen frelse. Elisabet, mor til Døyparen Johannes, kallar Maria for *”Mor til min Herre”*. Eg spør: Avlegg vi også same vedkjenning?

Den oldkyrkjelege nemninga på Maria har alltid vore *”Guds Mor”*. Avdi ho er Guds Mor er ho også Guds kyrkje si Mor. Om Gud ikkje vart boren i hennar skjød, då leid vi alle syndedøden. Brutalt, men sant. *”Guds Mor”* betyr ikkje at ho er mor til Den Heilage Treeininga. Nei, ho er Mor til Guds Ævelege Son. Ho fødte Han og kan difor kallast Gudfødande – eller Gudbærar, om ein vil. Ber vi Gud i oss og med oss i alt vi tek oss til? Er viljen vår like klår og sterk til å late oss fylla av Han, utan atterhald? Står vi usvikeleg ved sida Hans til ei kvar tid, koste kva det koste vil? Elisabet kalla Maria sæl. Sjølv forutsåg Maria under inspirasjon av Heilagan den følgjande: *”Frå no av skal alle ætter*

prisa meg sæl...” (Luk. 1,48). Dette er sterke og store ord å seie om seg sjølv! Denne bibelske profetien er bakgrunnen til den eldgamle greske hymna til Guds Mor: *”Axion estin”*. Den lyder slik: *”Verdig og rett er det å prisa deg sæl, Gudfødande. Du æveleg sæle og i alt reine og mor til vår Gud. Høgre æra enn kjerubar og uendeleg meir herleg enn serafar. Du som urørd fødte Gud ORDET, Sanne Gudfødande, Deg høglovar vi.”*

Diverre, mange prisar ikkje Maria for det ho er og det valet ho tok. Ho skal signast for lydnaden mot Gud og for oppfyljing av Hans Heilage Ord! Maria er verkeleg eit døme til etterfølging! Det er viktig å gje Maria sin identitet vern som Guds Mor. Da verjer vi også identiteten av Den Heilage Sonen hennar, som i evangeliet vert kalla *”Son åt Den Høgaste”* (Lukas 1,32). Om vi ikkje med største frimod tek imot Maria som den ho er, ja, då er faktisk den lekamlege fødsel åt Gud sin Son tapt for oss.

I Det gamle testamentet skriv Profeten Esekiel (44:2) *”Herren sa til meg: Denne porten skal vera stengd og skal ikkje opnast. Ingen må koma inn gjennom han. Herren, Israels Gud, har gått inn gjennom porten; difor skal han vera stengd.”* Dei tidlegaste kyrkjefedrane oppfatta alltid denne porten som eit bilete på Maria sitt skjød, som skulle vera *”stengt”* etter at Jesus vart fødd. Maria vart kalla og vert fortsatt kalla Den ævelege Maria Møy. Ho var møy før, under og etter at ho fødte Jesus. At ho fødte i møydom kan ikkje eliminerast.

Som kristne må vi tru på dette, om det enn lyder usannsynleg. Vi må hugsa at ingen ting er umogeleg for Gud. INGEN TING. Vi kan ikkje plukka med oss berre det vi sjølv meiner passar inn i vår eigen *”trusvariant”*. Visdommen vår, innsikta vår, vitskapen vår er begrensa og vil alltid vera det. Kvifor vågar vi ikkje vera audmjuke nok til å bøya oss for Skaparen og godta at det er mykje vi ikkje forstår? Treng vi forstå alt? Treng vi svar på alt? Vi et diverre framleis dagleg av kunnskapens tre.

fortsetter neste side ►

EN MUNK FRA ØSTKIRKEN

Om liturgien

* * *

KAP. XXI: HERRENS MÅLTID

Vi går nå inn i den delen av liturgien som har direkte å gjøre med det eukaristiske måltidet.

Presten kaller først på Kristi helligende nærvær: *Kom og hellige oss, Du som sitter i det høyeste sammen med Faderen og som er usynlig til stede blant oss her, og verdige oss, og hele folket sammen med oss, Ditt allrene legeme og Ditt dyrebare blod med Din egen mektige hånd.*

Disse ordene påkaller vår oppmerksomhet på to viktige aspekter av liturgien. Vi ber Kristus om å gi oss sitt legeme og sitt blod *med sin egen mektige hånd*. Vi tror at vi mottar Kristus gjennom den hellige nattverden. Men vi må bli i stand til å se med troens og kjærlighetens øyne Herren Jesus Kristus selv som kommer til hver enkelt av oss liksom Han gjorde for disiplene, og gi oss *de hellige gaver* gjennom dem som gir oss del i dem. Det er ikke presten som gir oss del i nattverden, det er Herren som gjennom presten både ofrer og blir ofret og som nærmer seg hvert enkelt av oss. Ser vi Ham komme til oss? Ser vi Ham rekke oss brød og vin som har blitt Ham selv? Hører vi det hellige ordet som bare uttales til oss og som Han kanskje akkurat i dette øyeblikk vil uttale for oss og som vil få så stor betydning for vårt liv?

*fortsettelse fra side 3: «Ettertanke»
Maria – Eit Verkeleg Føredøme*

Ei stille undring over mytsteriet skal vi ikkje forakta og skjemmast for!

Maria skal ikkje dyrkast og ikkje tilbedast. Tilbeding og dyrking tilkjem Gud Fader, Sonen og Den Heilage Ande åleine. Vi skal takka for hennar frivillige underkasting, hennar klåre vilje og prisa Maria sæl, slik Den Heilage Skrifta lærer oss å gjera!

*Inger Johanne Enger på Johnsegarden
Firda, 24. mars 2009*

Vi ber om at *hele folket* må få del i det *allrene legeme og dyrebare blod* via oss eller *sammen med oss*. Det er ikke bare presten, som forretter, som skal gjøre andre mennesker til deltakere i Herrens måltid. Alle de som i dag tar del i nattverden skal formidle videre det de mottar. Det betyr at de ved sin fremferd, ved sin tale, som slett ikke skal være noen preken, men bære preg av kjærlighet og et forsiktig vitnesbyrd, lar den nåde som har blitt dem til del, også få spre seg rundt omkring. Og det dreier seg ikke her bare om dem som på et synlig vis har tatt del i sakramentet. Det er også de som uten fysisk å ha tatt del, men som likevel har blitt åndelig forenet med eukaristien, og som gjennom sin intensjon har blitt næret av Kristi legeme og blod og som har åpnet seg for Helligånden, også de må videreformidle Frelserens gave til andre gjennom sin konkrete livsførsel, ja til *hele folket* gjennom en grenseløs videreformidling.

Presten skal nå bryte det hellige brødet idet han sier: *Guds Lam brytes og deles, det brytes, men forblir udelte, det etes alltid, men forblir ufortæret...* La oss stanse et øyeblikk ved disse ordene. Det som vi skal ta del i, er et brutt brød, Herrens legeme som er brutt i Hans lidelse. Det vi skal drikke, det er en utgytt vin, Herrens blod som er utgytt på korset. Vi gjentar ikke fysisk det offer som fant sted på Golgata, men vi tar åndelig del i dette offeret. All eukaristisk deltakelse er en forening med det offer som Han gir oss del i. Deltakeren lar seg gjennomtrengte av et ildsverd. Han dør for seg selv og fødes igjen som et forandret menneske. Denne forklaringen på måltidet som et offer bør få et praktisk uttrykk: Hva skal jeg ofre til Herren i dag for å forenes med Hans offer? Hvordan kan jeg ofre i meg det som bør ofres? På hvilken måte skal jeg foreta denne hellige og åndelige forsakelse som er innholdet i kommunionen?

Liksom Guds Lam bør også jeg *brytes og alltid etes* sammen med Guds Lam,

idet jeg gir meg selv for andre, ofrer meg selv for andre, blir et menneske for andre. Herre Jesus Kristus, jeg forsaker meg selv i dine hender for å bli brutt, delt ut, distribuert av dine hender.

Presten heller litt varmt vann i kalken, noe som skal bety *troens varme, fylt av Helligånden*. Atter en gang blir Pinsen knyttet sammen med Påsken. Deretter tar han selv del i det og inviterer folket til å komme og ta imot de hellige Gaverne. Flere bønner, fulle av respekt, er etter hvert her puttet inn i liturgen, men for å få en full forståelse av den handlingen som fullbyrdes, er det tilstrekkelig å være oppmerksom på de ordene som presten uttaler til hver kommunikant: *Guds tjener/inne NN får del i vår Herre og Gud og Frelser Jesu Kristi dyrebare legeme og blod til syndenes forlatelse og evig liv.*

Denne formuleringen inneholder fem grunnleggende påstander. Det er en Guds tjener/inne ved navns nevning som nærmer seg. Er jeg virkelig en slik tjener/inne? Hører jeg virkelig dette kall til mitt navn, et personlig kall? Jeg skal *ta imot* de hellige Gaver. Det er Gaver, det er en manifestasjon av den rene nåde, noe jeg ikke har noe krav på, men som Han som er Kjærligheten tilbyr i sin uuttømmelige gavmildhet. Det er Herren Jesu legeme og blod som gis meg. I fysiske former innebærer de den realiteten, min Frelseres nærvær og Hans forløsende handling. Jeg får del i overgivelsen og ofringen som fant sted på Golgata. De hellige Gaver som jeg mottar, de uttrykker tilgivelse for mine synder, at det slaktede Lammet har tatt dem fra meg og lagt dem på seg selv. Jeg blir rensket ved dets blod, vasket og dyppet i dets blod, lik brødbitene som presten legger i kalken. Og denne Gave er en pant på det evige liv, for det slaktede Lammet som jeg får del i, det er også det Lam som står opp igjen på tredje dag. Påsken inkluderer Oppstandelsen så vel som Frelserens korsfestelse. Jeg får del i Oppstandelsen.

РОССИЙСКОЕ ПРИСУТСТВИЕ В НОРВЕГИИ В НАЧАЛЕ 20-ГО ВЕКА.

*Архимандрит Иоанн Йохансен,
Настоятель прихода святителя Николая в Осло*

* * *

В начале 20-го века Норвегия была небольшим бедным государством. Несколько столетий она входила в состав Датского и почти 90 лет Шведского королевства, и только в 1905 году стала независимой. Россия первая признала независимость Норвегии! Во многих аспектах страна была в каком-то смысле «провинциальной» и малопривлекательной для иностранцев. Но в скором времени положение вещей изменилось.

Норвегия и Россия, имея общую границу, были миролюбивыми соседями. Между странами никогда не было войн. Особенно бурно связи и сотрудничество развивались вдоль всей северной границы, которую два государства установили мирным путем в 1826 году, хотя и не без некоторого ущерба саамам, коренным жителям этой местности. Название области «Мурман», произошедшее от «норман», напоминает о сильном норвежском влиянии и людях, ее населявших в средние века. С давних времен основными видами деятельности в этой местности были рыбная ловля и торговля лесом. И именно через эту границу русские эмигранты и беженцы прибывали в Норвегию после революции 1917 года.

Российское консульство располагалось в Осло, в то время еще носившем название Христианиа, хотя русских там проживало мало и в основном это были люди, занимавшиеся торговлей. Человеком, сплотившим русское сообщество в Христиании, был консул Христофор Кристи. Позже он приложил много усилий для сплочения и организации русской православной общины.

Грандиозные изменения произошли после русской революции и гражданской войны. Эти события заставили миллионы людей покинуть Родину и искать себе приют в самых разных уголках Европы, в том числе и в Норвегии.

Когда поражение «белых» было уже предопределено, северные части Белой Армии под командованием генерала Миллера вынуждены были эвакуироваться. В 1920 году, в Архангельске, около тысячи человек поднялись на борт ледокола «Кузьма Минин», взявшего курс на Запад. Флаг с этого корабля до сих пор хранится в церкви святителя Николая в Осло. На борту находился штаб армии генерала Евгения Карловича Миллера: генералитет, несколько

офицеров, официальные лица, предприниматели и члены семей. Среди эвакуированных было по крайней мере 9 генералов и два адмирала: Борис Вилькитский и Леонид Иванов. Впервые этот флаг использовали на похоронах генерала Михаила Квецинского в 1923 году в Лиллехаммере, накрыв им гроб покойного. Он был одним из девяти генералов, плывших на борту «Кузьмы Минина».

Генерал квецинский возглавлял штаб армии Миллера в Архангельске. В 1917 году он был командующим Киевского военного округа. После ареста украинскими сепаратистами смог бежать и переправиться в Германию, откуда добрался до Архангельска через Великобританию летом 1919 года, где и был назначен начальником штаба Северных частей Белой Армии (Северной русской Белой Армии). Чин генерал-лейтенанта он получил вскоре после начала 1-й Мировой войны. На должность начальника штаба Российской армии Западного фронта он был назначен в сентябре 1915 года.

После прибытия в Норвегию и короткого пребывания в лагере беженцев в Тронхейме генерал со своим сыном, капитаном российской армии, поселился в Лиллехаммере. В этом же городе остались и еще несколько русских беженцев. На жизнь он зарабатывал извозом и подрабатывал на местном пивоваренном заводе. Несколько лет спустя он заболел и скончался в марте 1923 года.

На его похоронах, где присутствовало много русских беженцев, флагом с «Кузьмы Минина» покрыли гроб. Этот флаг бережно хранился и часто использовался во время похорон бывших русских офицеров. (Б.Братбак)

На судне количество плывших в 4 раза превышало цифру, значившуюся в документах. 6 марта корабль бросил якорь в Тромсё на севере Норвегии, где беженцы прошли регистрацию и медицинский осмотр. Далее их отправили южнее в Стордален в центральной Норвегии и поселили в казармах военной базы в г. Варнес и Эйангмоэн (Øyangmoen). В этой группе беженцев был священник отец Николай Подосенов. Он организовал первую православную пасхальную службу на норвежской земле в одной из казарм на военной базе в Варнесе. Позже он совершил два обряда венчания. Эти события освещались в местной газете «Стышрдаленс блад» в номере от

16 апреля и 11 мая 1920 года. Спустя некоторое время беженцы переселялись все южнее, кто-то остался жить в Лиллехаммере, а около половины всей группы покинули Норвегию и обосновались в различных европейских странах, а те, кто остался, постепенно переместились ближе к Осло.

Первым официальным православным богослужением была панихида в память об убиенном русском царе и его семье, проведенная священником Румянцевым в присутствии Его Королевского высочества Короля Хакона VII, дипломатического корпуса и представителей русской колонии беженцев. Служба подробно описывалась в «Тиденс тегн» 7 августа 1918 года.

Это имело символическое значение для российской колонии, малочисленной и состоявшей главным образом из людей скромного происхождения и профессий. Крупным их достижением за длительный период стало создание церкви святителя Николая в Осло. Это положило начало русскому православному присутствию в стране.

В Осло еще до революции существовал русский клуб «Русское содружество» («Russisk frendelag»), куда входили люди, уже интегрировавшиеся в «высшее общество». Вновь прибывшие не вписывались в этот круг ни экономически, ни политически и поэтому вынуждены были организовать что-либо свое, чем и стал «Кружок русских эмигрантов».

Эта группа русских беженцев организовывала много культурных мероприятий, концертов, театральных постановок, основала небольшой журнал, библиотеку, проводила дискуссионные вечера и стала центром русской общины в Норвегии и основой паствы православного прихода, основанного некоторое время спустя. 11 мая 1921 года на встрече в консульстве Румянцев, протоиерей из Стокгольма, рассмотрел возможность создания прихода в Осло. Следующее собрание вынесло решение об основании прихода под руководством консула Кристи. Но эта инициатива оказалась трудноосуществимой. Причиной могли послужить различия между давно и успешно интегрировавшимися русскими, имевшими прочные связи с консульством, основателями «Русского содружества» и малоимущими новичками, организовавшими «Кружок русских эмигрантов». В период с 1921 по 1929 год церковная деятельность была эпизодической, по инициативе то одной, то другой группы. Когда проводились богослужения, то местом их проведения были консульство или местная школа.

В 1929 году собралась инициативная группа для основания русского православного прихода. Ее членами были полковник Е. Горюнов, лейтенант П. Римский-Корсаков и П. Янков. Отец Александр (Рубец), помощник настоятеля

храма Румянцева, потребовал примирения двух фракций для соглашения по образованию нового прихода. Это было отражено в резолюции «генеральной ассамблеи» всех православных христиан, проживающих в Осло. 8 апреля 1931 года приход во главе с Петром Румянцевым из Стокгольма был основан со всеми формальностями.

Самая важная задача заключалась в организации богослужений в течение года. После официального основания прихода в 1931 году «кочевая» жизнь закончилась, и с этого момента было получено разрешение проводить службы в часовне Иоанна (Capella Johannea) при «Церкви священников» (Church of the priests) (церковь Majorstuen). Всего богослужения проводились 3-4 раза в год на Рождество, Пасху и в течение лета (помимо обрядов крещения, венчания и отпевания). Прихожане собрали иконы, книги, церковный текстиль и все необходимые предметы культа. Устанавливаемые перед каждой службой алтарь, иконостас и подсвечники превращали часовню Иоанна в подлинный православный храм. В 1933 году приход получил щедрый дар от финской Православной Церкви: иконостас из семи икон, плащаницу и церковный текстиль 18-19 веков, принадлежавшие Валаамскому монастырю. В особенно торжественных случаях службы совершались в основной части церкви, где и произошло венчание румынского принца Стурдза и мисс Кволь, там же в 1938 году отслужили панихиду по греческой королеве Марии в присутствии Короля Хакона VII. В начале своего существования приход получал поддержку румынской миссии в Осло. Во главе прихода в это время находился Георг фон Мекк, а церковным старостой был Евгений Горюнов.

В 1935 году, когда ушел из жизни Румянцев, ответственность за приход перешла Александру Рубцу, продолжавшему жить в Стокгольме. Его основные усилия были направлены на поиск постоянного помещения для храма, увенчавшиеся успехом в 1938 году, когда приход получил в бессрочное пользование крипту (цокольный этаж) часовни святого Иоанна, которая стала постоянным пристанищем верующих. Средства на реконструкцию были собраны прихожанами. Строительные работы велись с осени 1939 года, и 4 января 1940 года церковь была торжественно освящена по древнему ритуалу в присутствии всей паствы и большого количества приглашенных представителей норвежской Церкви.

Нужно подчеркнуть, что приход святителя Николая не включал в себя всех русских, проживавших в стране. Но он являлся символом русского присутствия и единственным институтом, созданным совместными усилиями общины, так как других организаций: школ, театров, хора, оркестра — не было.

Mange føler seg noe hjelpeløse og forvirrede når de står overfor et dødsfall, og vet ikke riktig hva som forventes og hvordan de skal handle for å være i overensstemmelse med ortodoks tradisjon og skikk. Her følger en liten veiledning i dette.

NÅR EN ORTODOKS KRISTEN DØR *en veiledning for pårørende og helsevesen*

* * *

FØR DØDSFALLET

Det er viktig at en alvorlig syk person får kontakt med sin prest. Presten forbereder den døende gjennom samtale og sjelesorg og leder frem til at den døende får skrifte og ta imot nattverden. Spesielle bønner kan også forrettes ved sjelens adskillelse fra kroppen. Dette bør skje på et eget rom, noe som er spesielt viktig om den døende ligger på sykehus. Rommet bør gjøres i orden med et bord som alter med hvit duk hvor det legges ikoner og kors.

ETTER DØDSFALLET

Det er tradisjon at kroppen kommer i jorden så snart som mulig. Det er også tradisjon å lese fra Psalteret ved den døde kroppen før begravelsen.

OBDUKSJON, BALSAMERING OG ORGANDONASJON

Det foreligger intet hinder for obduksjon for å bestemme dødsårsak og for forskning. En lettere balsamering kan skje om den døde kroppen skal transporteres til hjemlandet og balsamering skulle være nødvendig. Den ortodokse kirken har ikke noen autoritativ felles stilling angående organdonasjon, men det finnes mange som anser at organdonasjon og transplantasjon er akseptabelt så lenge hensikten er å redde et menneskes liv. Mange anser dog at spørsmålet om grensen for medisinsk teknikk bør få en mer dyptgående belysning, da det falne mennesket ikke er udødelig og kun Gud kan gi evig liv.

NEDLEGGING I KISTEN

Helst skal påkledning utføres av nærmeste pårørende om det er mulig. Man bør anvende den dodes fineste

klær, strømper og sko. Har den døde blitt døpt som voksen, kan man kle på dåpsdrakten. Et ikon av den helgen som den døde bærer navn etter eller et Kristusikon plasseres i den dodes hender på den måten som om han kysser ikonet. Det forekommer også at man legger et kors i kisten. Man kan også legge blomster i kisten. Av og til tas ikonet ut av kisten innen den senkes i graven. Noen ortodokse kirker krever at liket av en kvinne skal kles av kvinner og liket av en mann skal kles av menn. I praksis kles oftest den døde og legges i kisten av begravelsesbyrået. Kisten som den døde legges i bør være av tre ettersom det er i overensstemmelse med troen om at vi skal «bli til jord igjen».

BEGRAVELSEN

Ortodoks kristen begravelse holdes for troende ortodokse kristne som har levd sine liv i fellesskap med Kirken. Det er kun de som er døpt eller myrsonsalvet i Den ortodokse kirken som er berettiget til en ortodoks begravelse forrettet av en ortodoks prest. Vi begraver helst våre døde på en egen velsignet del av kirkegården reservert for ortodokse. Kremasjon bør om mulig unngås. Det anses å være en vannhelligelse av menneskets kropp som er «*Helligåndens Tempel*». Begravelsen bør helst skje fra en ortodoks kirke. Kisten føres inn med fotenden først. Den døde plasseres i kirken med ansiktet mot alteret. Kisten bør være åpen slik at pårørende kan ta et konkret farvel gjennom å kysse ikonet i den dodes hender eller korset i kisten, samt at presten skal kunne sprinkle olivenolje fra oljelampen over kroppen. Derfor bør blomster plasseres rundt eller i kisten. Menigheten står under ortodokse gudstjenester, også når det er begravelse. Vokslyses

ut før begravelsen og holdes tent under hele gudstjenesten. Ved avskjeden, som også kalles for det siste kyss, kan hver og en gå fram og kysse ikonet eller korset i den dodes hender og bønnebåndet på den dodes panne, eller vise vedkommende den siste respekt på annet vis. Deretter går man mot solen tilbake til sin plass. Når man bærer ut kisten bør kirkeklokkene ringe. Først skal man bære et kors med den avdødes navn, dette skal etter begravelsen stilles på graven. Deretter går presten med røkelse. Ved graven leser presten atter bønner for den døde, og til slutt tar han jord og strør i kors over kisten med ordene «*Jorden tilhører Herren, jorden og alt som på den er. Av jord er du kommet, av jord skal du igjen oppstå*».

Begravelsesgudstjenestens ordning kan variere avhengig av hvem (biskop, prest, diakon, munk, nonne eller lekmann) som skal begraves og når på kirkeåret begravelsen finner sted. Uken etter påske utføres f.eks. begravelse på særskilt vis.

MINNEGUDSTJENESTER FOR DE DØDE

Egne minnegudstjenester (*Parastos/Panikhida og Litia*) kan forrettes i kirken eller begravelseskapellet om aftenen før begravelsen, på 3. dagen, 9. dagen, 40. dagen og årsdagen for dødsfallet. Når man feirer minnegudstjeneste setter man frem kolivo (*kokte hvete-korn med honning, som et tegn på oppstandelsen og paradiset*). Dette spises senere opp av de som er til stede. Noen detaljer i det som er beskrevet ovenfor kan skifte med lokale tradisjoner i de forskjellige ortodokse kirkene.

*På basis av tekst av f. Anders Åkerström.
Oversatt fra svensk av f. Olav.*

БОГОСЛУЖЕНИЕ В ЛЁДИНГЕНЕ

13 февраля 2009 года отец Иоанн посетил Лёдингген (Lødingen).

2 года тому назад в церкви Лёдинггена (Lødingen) о. Мирноном впервые была отслужена Православная Литургия и совершенно венчание.

Теперь отец Иоанн приехал чтобы служить, он читал Акафист Иисусу Христу и рассказал о Православной Церкви жителям Лёдинггена (Lødingen).

В Лёдинггене (Lødingen) открылся лагерь беженцев. Среди жителей лагеря есть православные христиане из Сербии, Эфиопии, Ирака и Эритреи. Наша семья с Украины. Также приехали специально на службу из Эвэнэса (Evenes) православные из Белоруссии. Лютеране из соседнего Вестбигда (Vestbygd) тоже приехали послушать и посмотреть. На богослужении было около сорока человек.

Служба проходила на норвежском и славянском языках. Отец Иоанн объяснял также и на английском языке. Норвежцы, которые пришли посмотреть, понимали и уважали всё происходящее. Даже пожилые люди простояли всю службу, несмотря на то, что отец Иоанн предложил им сесть с самого начала.

На службе прозвучала молитва Отче наш на норвежском, славянском и сербском языках. Православная служба в Лёдинггене (Lødingen) была интернациональной. Особенно приятно было видеть детей на службе.

После окончания службы многие собрались в одном зале недалеко от церкви, чтобы пообщаться с отцом

Иоанном и друг с другом. Там все попробовали сербские, эфиопские, эритрейские торты и норвежские вафли. За чашкой кофе или чая все понимали друг друга.

Уходя, все благодарили за возможность посетить православную службу так далеко на севере в маленьком Лёдинггене (Lødingen). Многие не были в церкви с того момента, как покинули свою Родину и поэтому это было для них особенно важно!

В заключение отец Иоанн освятил наш дом водой освященной у мощей святого Николая Мир Ликийского Чудотворца. Для нас это было очень важно.

Это, конечно, незабываемое впечатление, которое оставил своим приездом отец Иоанн.

*Семья Корневых
Lødingen 16.02.09*

Norsk oversettelse på hjemmesiden til hl. Nikolai menighet:
www.ortodoks.com

♦ *Tysdag 7. juli kl. 18.00 Parastos*, Ervika kyrkje, for dei ortodokse fangane som døydde i fange-leiren i Ervika under den andre verdskrigen, og dei som fann si grav i bølgene på Stadthavet. Kransenedlegging ved minnesmerket på Ervika kyrkjegard.

♦ *Onsdag 8. juli kl. 07.00 Den Guddomelege Liturgien, Selje Kyrkje*. Gudstenestene vert forretta på norsk av fader Johannes.

♦ *8. juli er sjølv siljumannamesse-dagen*. Etter liturgien serverast frukost på Selje Hotell (påmelding). Samla avreise med båt til Seljøya og gudsteneste til ære for Heilage

PILEGRIMSTUR TIL SELJE

7. og 8. juli 2009

Sunniva og Seljumennene i Sunniva-hola vert forretta (påmelding).

♦ *Overnatting: Vi disponerar nokre senger i Selje sentrum. Øvrige må finne overnatting på eiga hand, anten ved campingplassen i Selje eller Selje Hotell.*

♦ *Påmelding, nærare informasjon, kontaktpersonar: Inger-Johanne eller Asbjørn Flåm, Johnsegarden, Boks 11, 6977 Bygstad.*

♦ *tlf. 57 71 69 00; mob. 924 27 287*

♦ *e-post: kboklade@online.no*

♦ *Frist for påmelding: 1. juni 2009.*

MODERNE TEOLOGI. TRADISJON OG NYTENKNING HOS DET 20. ÅRHUNDRETS TEOLOGER

red. Ståle J. Kristiansen og Svein Rise
758 sider. Høyskoleforlaget 2008

MODERNE ORTODOKS TEOLOGI PÅ NORSK

Som ortodoks kan man kanskje komme til å tenke at moderne teologi er noe fremmed; vi har kirkefedrene og klarer oss med det. Men så enkelt er det jo ikke. Det vil si: I Norge er det nesten så enkelt, fordi vi knapt har noen ortodoks teologisk tradisjon hertillands og ingen teologisk litteratur å vende oss til. I land hvor kirken står sterkt, finnes derimot moderne ortodokse teologer som forsøker å anvende språket til å formidle Kirkens budskap og Kirkens erfaring inn i samtiden.

I høst kom for første gang på norsk en større teologisk bok hvor ortodokse teologer er viet like stor plass som katolske og protestantiske. Redaktørene har naturligvis tatt et bevisst valg i så henseende og skriver i forordet at *"Vi har bare begynt å se virkningene av det siste århundres dynamiske ortodokse teologi"*. For første gang kan nordmenn, ortodokse eller ikke, uten å gå veien om andre språk gjøre seg kjent med de viktigste strømningene og personlighetene innen det tyvende århundres ortodokse teologi. Boken presenterer omlag ti av de mest innflytelsesrike teologene fra hver av kristendommens tre hovedgrener. Dertil har boken noen kapitler om bl.a. teologi i møte med litteratur og filosofi.

I denne omtalen vil jeg dvele ved de ortodokse bidragene:

Den unge gresk-amerikaneren Aris-totle Papanikolaou har skrevet en enkel og instruktiv innledning til den ortodokse seksjonen. Frem til det nittende århundre gjorde tyrkisk overherredømme at den greske verden ikke fikk utfolde seg; den russiske kirke var i samme periode preget av en sterk og vestliggjørende stat. Der-

for "importertes" vestlig teologi og tankegods. Med det tyvende århundre opplever ortodoks teologi frigjøringen fra det som Florovsky har kalt *"det vestlige fangenskap"*. Ironisk nok er det nettopp den vestlige (protestantiske) påvirkningen i kirken som har ført til en teologi-skepsis i enkelte ortodokse miljøer. Skikkelsene i boken representerer selve utgangen fra fangenskapet, det ortodokse teologiens vei tilbake til seg selv. Papanikolaou beskriver nyere tids utvikling med utgangspunkt i den russiske emigrasjonen; han drøfter spenningen mellom på den ene side den sær-russiske linja med kobling til den slavofile filosofien (og den omstridte sofologien, læren om Visdommen) og på den annen side den nypatristiske retningen.

Fremst blant de førstnevnte står f. Sergei Bulgakov, som i boken presenteres av den lærde f. Andrew Louth. Bulgakov tilhørte som oss Paris-eksarkatet; han var dekan ved St. Serge og er uten tvil én av århundrets største ortodokse tenkere. Men større betydning fikk f. Georges Florovsky, som også han tilhørte Paris-eksarkatet og som dessuten òg ble dekan ved St. Serge. Han utviklet den nypatristiske syn-tesen som ønsket å bremse nasjonalistisk utvikling i Kirken; hans visjon var en Kirke som levet med et kirkefedrenes katolske (dvs. sobornyj) sin-nelag. Det tredje ruvende navnet fra det russiske eksilmiljøet er legmanns-teologen Vladimir Lossky, kjent for sin bok Østkirkens mystiske teologi. Alle disse tre presenteres grundig og fyldig. Videre portretteres to sentrale russere – også med tilknytning til Paris-eksarkatet og St. Serge – nemlig f. Nicholas Afanasiev og f. Alexander Schmemmann. De to fikk, på hver sin måte, en enorm betydning for den gryende liturgiske bevisstheten i det tyvende århundre både i og utenfor de ortodokse rammene.

Men Moderne teologi presenterer ikke bare russiske teologer: Den rumenske tradisjonen er representert ved f. Dumitru Staniloae; den greske kirke ved metr. Emilianos Timiadis, filosofen Christos Yannaras og fremfor alt metr. Johannes Zizioulas, den store liturgi- og kirke-tenkeren.

Kanskje mest overraskende er at f. Matta al Miskin er med. Han er en koptisk-ortodoks munk som har tilbragt det meste av sitt liv i den egyptiske ørken og skriver sin teologi utifra ørkenasketisk erfaring. Med i boken finnes også et portrett av kirkehistorikeren Jaroslav Pelikan som ble tatt opp i Den ortodokse kirke på sine gamle dager, men som hele livet hadde vært opptatt av østkirkelige anliggender.

Moderne teologi er en tykk bok godt egnet som oppslagsverk. Den er skrevet som en introduksjon, men tidvis kan den nok kjennes tung hvis en ikke har lest noe teologi tidligere. Generelt holder artiklene en litt ujevn "vanskelighetsgrad" og ujevn kvalitet; enkelte av tekstene som er oversatt fra andre språk, virker ikke helt tilfredsstillende oversatt; en kunne saktens også diskutere utvalget. Men uansett er boken anbefalelsesverdig – her har man en unik anledning til å sette seg inn i egen tradisjon, og dessuten er her virkelig rikelige muligheter til å sette seg inn i andre tradisjoner (– hva slags teologi står f.eks. den nåværende pave for? –) om man skulle ønske det.

Gjennom lesningen blir man atter og atter minnet om at det er nettopp de moderne ortodokse teologers arbeide som har gjort moderne ortodokse mennesker så oppmerksomme på arven fra kirkefedrene.

Thomas Arentzen

FRA DEN ORTODOKSE KATEKISME (3)

*Forfattet av den hellige metropolitten Filaret av Moskva,
og godkjent av den hellige synode i den russiske kirken.*

OM TROEN OM TROSSYMBOL OG DETS OPPRINNELSE.

Trossymbolet (eller Trosbekjennelsen) er en tekst som i komprimert form uttrykker det vesentligste i den kristne tro på nøyaktig vis. Denne teksten lyder slik:

- 1: *Jeg tror på én Gud, den allmektige Fader, Skaper av himmel og jord, av alt synlig og usynlig.*
- 2: *Og på én Herre, Jesus Kristus, Guds enbårne Sønn, født av Faderen før alle tider. Lys av Lys, sann Gud av sann Gud, født og ikke skapt, av samme vesen som Faderen. Ved Ham er alt blitt til.*
- 3: *For oss mennesker og for vår frelses skyld kom Han ned fra himlene og ble kjødt av den Hellige Ånd og Jomfru Maria og ble menneske.*
- 4: *Han ble korsfestet for oss under Pontius Pilatus, led og ble begravet*
- 5: *og stod opp igjen på tredje dagen ifølge Skriftene*
- 6: *og fór opp til himlene og sitter ved Faderens høyre hånd*
- 7: *og skal komme igjen i herlighet for å dømme levende og døde, og Hans Rike skal være uten ende.*
- 8: *Og på den Hellige Ånd som er Herre og Livgiver, som utgår fra Faderen, og som tilbes og æres sammen med Faderen og Sønnen, som talte ved profetene.*
- 9: *Og på én, hellig, katolsk og apostolisk Kirke.*
- 10: *Jeg bekjenner én dåp til syndenes forlatelse.*
- 11: *Jeg forventer de dodes oppstandelse*
- 12: *og livet i den kommende verden. Amen!*

Dette Trossymbol ble forfattet av fedrene på det første og det andre økumeniske kirkemøte. De økumeniske kir-

kemøtene var forsamlinger av Kirkens fedre og lærere som kom sammen fra store deler av verden for å bekrefte den sanne lære og disiplin blant de kristne. I alt har det vært syv slike økumeniske kirkemøter, de fant sted i:

1. Nikea
2. Konstantinopel
3. Efesus
4. Khalkedon
5. Konstantinopel
6. Konstantinopel
7. Nikea

(”Økumenisk” betyr her IKKE samling av forskjellige kristne trossamfunn eller konfesjoner – som er den vanligste betydningen i dag, men det betyr ”verdensomspennende” og det ble brukt om disse møtene fordi de skulle omfatte Kirken over hele verden, ikke bare en eller noen lokalkirker. Denne betydningen har dette ordet fremdeles i betegnelsen ”Økumenisk patriark.”)

Denne skikk med å avholde kirkemøter stammer fra apostlene, som kalte sammen apostelmøtet i Jerusalem. (Ap.gj.15). Vi kan også finne grunnlag for det i Jesu Kristi utsagn som tillegger Kirkens beslutning en så stor betydning at de som ikke adlyder dem, selv mister Guds nåde, som om han var en hedning. De økumeniske kirkemøtene er Kirkens organ som den meddeler sine beslutninger gjennom. ”Om din bror synder mot deg, da gå bort og irrettesett ham i enerom! hører han på deg, da har du vunnet din bror: men vil han ikke høre, da ta ennå en eller to med deg, for at enhver sak skal stå fast ved to eller tre vitners ord. Men hører han ikke på dem, da si det til Kirken! Men hører han heller ikke på Kirken, da skal han være for deg som en hedning og en toller” (Matt.18:15-17).

De to første økumeniske kirkemøtene, hvor Trossymbolet ble vedtatt, ble kalt sammen for å bekrefte den sanne lære.

Det første var mot Arius’ gudsbespottelige tanker om Guds Sønn. Det andre for å bekrefte den sanne lære om Helligånden mot Macedonius’ gudsbespottelige tanker om Helligånden. Det er lenge siden disse møtene fant sted, det første var i 325, det andre i 381.

TROSSYMBOLS ARTIKLER

For best å forstå Trossymbolet, bør man ta hensyn til dets inndeling i tolv punkter.

- 1: *Gud i alminnelighet og særlig om ”den første person i den hellige Treenighet” - om Gud Fader og om Gud som verdens Skaper.*
- 2: *”Den annen person i den hellige Treenighet”, Jesus Kristus, Guds Sønn.*
- 3: *Guds Sønns menneskevordelse (inkarnasjon).*
- 4: *Jesu Kristi lidelse og død.*
- 5: *Jesu Kristi oppstandelse fra døde.*
- 6: *Jesu Kristi himmelfart.*
- 7: *Jesu Kristi gjenkomst til jorden.*
- 8: *”Den tredje person i den hellige Treenighet”, Helligånden.*
- 9: *Kirken.*
- 10: *Dåpen (inklusive de øvrige sakramenter).*
- 11: *De dodes oppstandelse.*
- 12: *Det evige liv.*

FØRSTE ARTIKKEL.

Å tro på Gud vil si å ha en levende overbevisning om Guds nærvær, om Hans egenskaper og gjerninger og å motta av hele sitt hjerte Hans åpenbarte ord til menneskeslektens frelse. Den Hellige Skrift forteller oss hvordan vi skal tro på Gud. Apostelen Paulus skriver: ”Uten tro er det umulig å tekkes Gud; for den som treder frem for Gud, må tro at Han er til, og at Han lønner dem som søker Ham” (Hebr.11:6). Og troens virkninger i det kristne mennesket fremstiller apostelen i følgende bønn:

"at Han etter sin herlighets rikdom må gi dere å styrkes med kraft ved Hans Ånd i deres innvortes menneske, at Kristus må bo ved troen i deres hjerter" (Ef.3:16-17).

Den nærmeste og usvikelige virkning av en inderlig tro på Gud kommer til uttrykk i bekjennelsen av denne tro. Å bekjenne troen vil si at vi offentlig bekrefter å ha den ortodokse tro, og det på en slik oppriktig og standhaftig måte, at hverken løfter eller trusler kan få oss til å fornekte vår tro på den sanne Gud og vår Herre Jesus Kristus. Denne bekjennelsen av troen er nødvendig for vår salighet, slik apostelen Paulus sier: *"Med hjertet tror en til rettferdighet, og med munnen bekjenner en til frelse" (Rom.10:10).* Det betyr at både tro og bekjennelse av troen er nødvendig for å få del i saligheten lik som den som for sitt jordiske livs og de jordiske goders skyld er rede til å fornekte den ortodokse tro, og nettopp det ville være et tegn på at han ikke hadde den sanne tro på Gud frelseren og det kommende livs salighet.

I Trossymbolet tales det ikke bare om å tro på Gud, men å tro på *"én Gud"*, og det er for å gjendrive hedningenes falske lære som betrakter skapningen som gud og at det derfor er mange guder. Det Trossymbolet lærer om Guds enhet, er hentet fra følgende utsagn hos apostelen Paulus: *"Det er ingen Gud uten én, for om det også er såkalte guder, enten i himmelen eller på jorden - som det jo er mange guder og mange herrer - så er det dog for oss bare én Gud, Faderen, av hvem alt er, og vi til Ham, og én Herre Jesus Kristus, ved hvem alt er, og vi ved Ham" (I.Kor.8:4-6).*

Guds vesen kan vi ikke kjenne, for det ligger over all erkjennelse, ikke bare for menneskene, men også for englene. Apostelen Paulus sier om dette: Han *"bor i et lys som ingen kan komme til, Han som intet menneske har sett eller kan se" (I.Tim.6:16).* Men den guddommelige Åpenbaring gir oss visse begreper om Guds vesen og Hans egenskaper: Gud er ånd, evig, god, allvitende, rettferdig, allmektig, allesteds nærværende, uforanderlig, fullkommen i alt og salig.

Dette blir fortalt oss på forskjellige steder i Den Hellige Skrift:

Jesus Kristus sier selv at *"Gud er ånd" (Joh.4:24)*

David sier om Guds evighet: *"Før fjellene ble til, og Du skapte jorden og jorderiket, ja fra evighet til evighet er Du, Gud" (Ps.90:2).*

I Apokalypsen leser vi følgende lovprisning av Gud: *"Hellig, hellig, hellig er Herren Gud, den allmektige, Han som var og som er og som kommer" (Joh.Åp.4:8).*

Apostelen Paulus sier at Evangeliet er forkynt *"etter den evige Guds befaling" (Rom.16:26).*

Om Guds godhet har Jesus Kristus selv sagt: *"Ingen er god, uten en, det er Gud" (Matt.19:17).*

Apostelen Johannes sier at: *"Gud er kjærlighet" (I.Joh.4:16).*

David synger: *"Herren er nådig og barmhjertig, langmodig og stor i miskunnhet. Herren er god mot alle, og Hans barmhjertighet er over alle Hans gjerninger" (Ps.145:8-9).*

Om Guds allvitenskap sier apostelen Johannes: *"Gud er større enn vårt hjerte og kjenner alle ting" (I.Joh.3:20).*

Apostelen Paulus roper ut: *"O dyp av rikdom og visdom og kunnskap hos Gud! Hvor uransakelige Hans dommer er, og hvor usporlige Hans veier" (Rom.11:33).*

Om Guds rettferdighet synger David: *"For Herren er rettferdig, elsker rettferdighet; på den oppriktige ser Hans åsyn" (Ps.11:7).*

Apostelen Paulus sier, at *"Han skal betale enhver etter hans gjerninger", "for Gud gjør ikke forskjell på folk" (Rom.2:6,11).*

Om Guds allmakt sier psalmisten: *"Han talte, og det skjedde; Han bød, og det stod der" (Ps.33:9).*

Erkeengelen sier i Lukas-evangeliet: *"Intet er umulig for Gud" (Luk.1:37).*

Guds nærhet alle steder fremstilles av David på dette vis: *"Hvor skal jeg gå*

fra Din Ånd, og hvor skal jeg fly fra Ditt åsyn? Farer jeg opp til himmelen, så er Du der, og vil jeg rede mitt leie i dødsriket, se, da er Du der. Tar jeg morgenrødens vinger, og vil jeg bo ved havets ytterste grense, så fører også der Din hånd meg, og Din høyre hånd holder meg fast. Og sier jeg: Mørket skjule meg, og lyset omkring meg bli natt - så gjør heller ikke mørket det for mørkt for Deg, og natten lyser som dagen, mørket er som lyset" (Ps.139:7-12).

Apostelen Jakob skriver om *"lysenes Fader, hos hvem det ikke er forandring eller skiftende skygge" (Jak.1:17).*

Apostelen Paulus sier, at Gud *"heller ikke tjenes av menneskelige hender som om Han trengte til noe, Han som jo selv gir alle liv og ånde og alle ting" (Ap.gj.17:25).*

Han kaller også Gud for *"den Salige og alene Mektige ... kongenes Konge og herrenes Herre" (I.Tim.6:15).*

Selv om Gud er Ånd, kan Den Hellige Skrift tale om Hans legemlige lemmen, f.eks. hjerte, øyne, ører og armer, fordi Skriften her benytter vanlig menneskelige forestillinger og språk, men det må likevel forstås i opphøyet og åndelig mening. F.eks. betyr Guds hjerte Guds godhet eller kjærlighet, Guds ører Guds allvitenskap og Guds arm Hans allmakt.

Likewise sies det at Gud er i himmelen eller i sitt tempel, selv om Han er alle steder, fordi at selv om Gud er over alt, så er Han særlig nærværende i himmelen. Der åpenbares Hans herlighet for de salige ånder. Likeså er Han på særlig nådefullt og hemmelighetsfullt vis nærværende i sitt tempel, slik det erkjennes og fornemmes av de troende og stundom åpenbares ved spesielle tegn.

Ordene i Trossymbolet: *"Jeg tror på én Gud, Fader"* må vi forstå med henblikk på den Hellige Treenighets mysterium: for Gud er en av vesen, men tre personer: Fader og Sønn og Hellig Ånd: Den uadskillelige Treenighet i ett vesen. Dette er de viktigste utsagn i Den Hellige Skrift om den Hellige Treenighet: *"Gå derfor ut og gjør alle*

folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderen og Sønnens og Helligåndens navn" (Matt.28:19). "For de er tre som vitner i himmelen: Faderen og Ordet og Helligånden, og disse tre er ett" (I.Joh.5:7 variant). Også i Det Gamle Testamente tales det om den Hellige Treenighet, om enn ikke så tydelig: "Himlene er skapt ved Herrens Ord, og all deres hær ved Hans munns Ånde" (Ps.33:6). "Hellig, hellig, hellig er Herren Sebaot; hele jorden er full av Hans herlighet" (Jes.6:3).

Hvordan kan Gud være én i tre personer? Vi er ikke i stand til å begripe det guddommelige mysterium, men vi tror på det ifølge Guds ords ugjen-drivelige vitnesbyrd. "Således vet heller ingen hva som bor i Gud, uten Guds Ånd" (I.Kor.2:11).

Vi kan skille mellom de tre personer i Den Hellige Treenighet på følgende vis: Gud Fader hverken fødes eller utgår fra noen annen person; Guds Sønn fødes av Faderen i evighet; mens Helligånden utgår fra Faderen i evighet. Disse tre guddommelige personer kalles også for Guds tre hypostaser. De er av fullkomment samme verdighet. Liksom faderen er sann Gud, er også Sønnen sann Gud og Helligånden sann Gud, men slik at det i de tre hypostaser kun er én trefoldig Gud.

Gud kalles "allmektig" fordi Han styrer alle ting som er til, i kraft av sin egen vilje og makt.

"Skaper av himmel og jord, av alt synlig og usynlig". Det betyr at alle ting er skapt av Gud, og at intet kan eksistere uten Ham. Dette kan vi lese om i Den Hellige Skrift. I Mosebok begynner med følgende ord: "I begynnelsen skapte Gud himmel og jord". Apostelen Paulus sier om Jesus Kristus, Guds Sønn: "i Ham er alle ting skapt, de i himmelen og de på jorden, de synlige og de usynlige, enten det nå er troner eller herredømmer eller makter eller myndigheter; alt er det skapt ved Ham og til Ham" (Koll.1:16).

Ordet "usynlig" må her forstås som den åndelige verden, som englene hører til. Englene er ånder uten kropp, men begavet med forstand, vilje og

makt. Ordet "engel" betyr "sendebud". Slik kalles de fordi Gud sender dem for å forkynne sin vilje. F. eks. ble Gabriel sendt for å forkynne den hellige Jomfru Maria om hennes unnfangelse av Frelseren.

Det usynlige ble skapt før det synlige, englene ble skapt før menneskene. Også dette kan vi lese om i Den Hellige Skrift. I Jobs bok sier Gud selv følgende om jordens skapelse: "Hvem la dens hjørnestein mens alle morgenstjerner jublet, og alle Guds sønner ropte av fryd?" (Job 38:6-7).

Betegnelsen "skytsengel" stammer også fra Den Hellige Skrift: "Han skal gi sine engler befaling om deg at de skal bevare deg på alle dine veier" (Ps.91:11). Enhver av oss har uten tvil sin skytsengel. Det kan vi overbevises om ved følgende ord av Jesus Kristus: "Se til at dere ikke forakten én av disse små! for jeg sier dere at deres engler i himmelen ser alltid min himmelske Faders åsyn" (Matt.18:10).

Men ikke alle engler er gode og vennligsinnede. Det finnes også onde engler som vi kalles "djevler". De var skapt gode, men syndet mot sin plikt til fullkommen lydighet mot Gud og falt på det viset fra Gud og henvendt til egenkjærlighet, hovmod, og ondskap. Ifølge apostelen Judas er det "engler som ikke tok vare på sin høye stand, men forlot sin egen bolig" (Jud.1:6). Ordet "djevle" betyr "løgner" eller "bedrager". Slik kalles de onde englene, fordi de søker å forføre menneskene med alle slags løgner og bedrag og inngyte dem gale tanker og onde ønsker. Derfor sier også Jesus Kristus til de vantro jødene: "Dere har djevelen til far, og dere vil gjøre deres fars lyster; han var en manndraper fra begynnelsen og står ikke i sannheten; for sannheten er ikke i ham. Når han taler løgn, taler han av sitt eget, for han er en løgner og løgnerens far" (Joh.8:44).

Den Hellige Skrift forteller om verdens skapelse, og sier at Gud skapte himmel og jord av intet i begynnelsen, og at jorden var øde og tom. Deretter skapte Han:

På første dag: Lyset

På andre dag: Himmelhvelvingen eller den synlige himmel.

På tredje dag: Vannet på jorden samlet i havet, og den tørre jord og vekstene.

På fjerde dag: Solen, månen og stjernene.

På femte dag: Vanndyr og fugler.

På sjette dag: De firføtte landdyr og til sist: mennesket. I og med mennesket ble skapelsen fullendt, og "på den syvende dag" hvilte Gud fra all sin gjerning. Derfor ble den syvende dag kalt for "sabbat", som kommer av hebraisk og betyr "hvile" (I.Mos.2:2)

De synlige skapningene var ikke slik som vi kjenner dem nå. Det står at "alt var såre godt".

Om menneskets skapelse særlig beskrevet: "La oss gjøre mennesket i vårt bilde, til vår lignelse" (I.Mos.1:26). Og Gud dannet det første menneskets, Adams, legeme av jordens muld og blåste livets ånde i hans nese, satte ham i paradiset og gav ham alle paradisetes frukter å spise, foruten fruktene av livets tre. Deretter skapte Han den første kvinne, Eva, av et ribben som Han hadde tatt fra Adam mens han sov. (I.Mos.2:22)

Ifølge apostelen Paulus består Guds bilde "i sannhetens rettferdighet og hellighet" (Ef.4:24).

"Livets ånde" er menneskets åndelige og udødelige vesen, dets sjel.

"Paradis" betyr "hage", og slik kaltes menneskenes første vakre og salige bolig, og den fremstilles i I Mosebok som en hage. Dette paradiset må vi forstå både i materiell og åndelig mening. For legemet var det en synlig og materiell bolig, men for sjelen var det en åndelig tilstand av nådefullt samkvem med Gud og en åndelig beskuelse av de skapte ting. (Greg.Teol. Tale 38, 42; Joh.Damask.Teol.bok 2, kap.12,3.)

"Livets tre" var slik at det sikret mennesket legemlig sunnhet og udødelighet ved å spise av dets frukter.

Eva ble skapt av Adams ribben for at hele menneskeheten skulle være ett legeme, og for at menneskene derved skulle ha naturlig tilbøyelighet til å elske og beskytte hverandre.

Gud skapte mennesket for at det skulle kjenne Ham, elske Ham, ære Ham og derved bli salig.

Dette at Gud har bestemt mennesket til evig salighet kalles i troslæren for "Guds forutbestemmelse". Og denne Guds forutbestemmelse for menneskets salighet er uforanderlig, enda vi jo ser at menneskene ikke er salige. Og det er uforanderlig i kraft av Guds forutviten og uendelige barmhjertighet, og Gud har åpnet en ny vei til salighet gjennom sin Sønn Jesus Kristus for mennesket som falt fra den første salighet. "Han utvalgte oss i Ham før verdens grunnvoll ble lagt," sier apostelen Paulus (Ef.1:4). Denne Guds forutbestemmelse for menneskene som helhet og hver især må vi forstå slik: Gud har forut bestemt å gi og har også virkelig gitt alle mennesker den forberedende nåde og sikre midler til å oppnå salighet, men til saligheten selv har Han kun forutbestemt dem som frivillig tar imot den nåde Han skjenker og benytter de nådemidler Han gir og vandrer på den vei Han har vist til saligheten. "Dem Han forut kjente, dem har Han også forut bestemt" (Rom.8:29) sier apostelen. De ortodokse patriarkers troslære uttrykker det slik: "Fordi Han har forutsett at noen ville benytte sin frie vilje til det gode og andre til det onde, så har Han derfor forutbestemt noen til herlighet og andre har Han fordømt" (Art.3).

Umiddelbart etter verdens og menneskets skapelse viser Gud seg virksom ved sitt forsyn, som er Guds virksomme visdom og godhet som opprettholder skapningens tilværelse og krefter, leder dem til det gode mål, hemmer dem i det onde som oppstår når en vender seg bort fra det gode, og lar det få et godt utfall. I Den Hellige Skrift kan vi lese om hvordan Jesus Kristus taler om Guds forsyn: "Se på himmelens fugler, de sår ikke, de samler ikke i lader, og deres himmelske Fader før dem allikevel. Er ikke dere mye mere verd enn de?" Av dette kan vi se at Gud både har forsyn for alle skapninger i alminnelighet og for menneskene i særdeleshet. Likeså er hele psalme 91 en fremstilling av den omsorg Gud har for menneskene.

SPØRSMÅL OG SVAR

* * *

Jeg er ikke vant til å skrifte. Hvordan gjør jeg det?

Skriftemålet er den mulighet kirken gir deg til å lette din samvittighet for det som plager deg i forhold til synder du har begått mot Gud og din neste. I skriftemålet skal du forsøke å være kortfattet og holde deg til dine egne synder. Du skal ikke utbrodere med detaljer eller med lengre beskrivelse av forhistorie etc. Rent konkret skal du nevne det du selv har gjort, sagt eller tenkt, uten å modifisere noe. Husk at Gud kjenner deg bedre enn du kjenner deg selv, og det er Gud du bekjenner dine synder for. Presten er bare et vitne som kan gi deg noen råd med på veien og formidle Guds tilgivelse om du angrer. Du skal ikke nevne andres synder og du skal ikke fortelle om alt som går bra etc. Skriftemålet er ikke en sjelesørgerisk samtale (det kan du avtale med presten separat, om du ønsker det).

Hvordan skal jeg gjøre når jeg vil etterlate noe av min formue til kirken når jeg dør?

Om du vil at kirken/menigheten skal arve noe etter deg, må du opprette et testamente eller ha det med i et annet testamente at du vil at kirken skal arve en bestemt pengesum eller bestemte

eiendeler etter deg. Det må beskrives nøye hva de/hvor mye det gjelder og det er viktig at du skriver inn menighetens navn: "Den ortodokse kirke i Norge – Hellige Nikolai Menighet" og organisasjonsnummeret 971 278 315. Dette må bevitnes av to personer som ikke er medlem av menigheten. Da er du trygg på at det går som du ønsker.

Hvordan skal jeg lære barna faste?

Barn må begynne å lære å faste fra ca 3 års alder. Og når det gjelder faste til nattverden, må de også faste fra denne alderen (det betyr i praksis at de står over frokosten – det er helt ufarlig, det er jo slik at barna helt kan glemme å spise i mange timer når de er ute og leker). Men det er viktig at dette ikke blir tvunget på dem, de må få anledning til å velge selv. Foreldrene må forklare dem at om de vil ta del i nattverden, kan de ikke spise frokost eller drikke noe før etter gudstjenesten. og at om de likevel spiser og drikker, kan de ikke ta del i nattverden. På den måten vil barna forstå at der er sammenheng mellom hva de gjør og at handlinger får konsekvenser, de vil også oppfatte alvor et i nattverden, og at de selv får velge gjør at de ikke blir provosert til opposisjon.

f. Johannes

IKONUTSTILLING og FOREDRAG i BERGEN

5. – 7. juni

Som ledd i Laksevåg-dagene arrangerer
Maria Bebudelses kirkeforening i Bergen i samarbeid
med Laksevåg menighet (DNK)

Utstilling av Ove Sveles ikoner i Laksevåg menighetshus

Åpningstid: fredag kl. 13-16 og kl.18-20
Lørdag kl.12 -16 og søndag kl. 13-16.

Fredag kl. 20: foredrag av fader Johannes:
Ordet ble kjød – Logos ble ikon.

✠ BARTHOLOMÆOS, VED GUDS NÅDE ÆRKEBISKOP AF KONSTANTINOPEL,
DET NYE ROM, OG ØKUMENISK PATRIARK

SENDER TIL HELE KIRKEN NÅDE, FRED OG MISKUNDHED FRA
KRISTUS, FRELSEREN, OPSTANDEN I HERLIGHED.

Brødre! Mine elskede børn i Herren:
KRISTUS ER OPSTANDEN!

Med vemod måtte menneskeheden en dag i det 19. århundrede høre fra en tragisk filosofers mund at: *"Gud er død! Vi har slået Ham ihjel ... alle er vi hans mordere ... og Gud vil for altid være død! Hvad er derfor en kirke, om ikke en grav og et gravminde over Gud?"* – Og så, nogle årtier senere, fra en nutidig kollegas mund hører vi, at *"Gud er død. Mine herrer, jeg forkyn-der jer Guds død!"*

Disse erklæringer fra ateistiske filosofer har vendt op og ned på bevidstheden blandt mennesker. De fulgtes af stor forvirring på det åndelige, det litterære og kunstens område, og endda en vis tid inden for teologien, hvor det, særligt i Vesten, blev til et spørgsmål om *"Guds døds teologi"*.

Kirken har i sandhed aldrig haft den mindste tvivl om Guds død! Den fandt sted i år 33 efter Kristi Fødsel på Golgata i Jerusalem, mens Pontius Pilatus var romersk guvernør i Judæa. Efter grusomme lidelser blev Han korsfæstet som en forbryder, og om fredagen i den niende time opgav Han ånden og råbte: *"Det er fuldbragt!"* – Dette er en uigendrivelig historisk virkelighed: Guds enbårne Søn og Ord, Jesus Kristus, vor sande Gud, døde for alle menneskers skyld! Da Han havde påtaget sig alle vore egenskaber: krop og sjæl, vilje og virke, anstrengelse, angst, smerte, nedtrykthed, klage og glæde, ja alt undtagen synd, påtog Han Sig i sidste ende dét, som er det allervigtigste for os, det vil sige døden, til og med i dens mest smertefulde og ydmygende form: på Korset.

Hertil er vi enige med filosoferne. Vi godtager endog, at kirkerne, templerne, er Guds *"grave"* og *"gravminder"*! Men så ... vi véd, hvem Han er, Gud, som døde, vi lever med Ham, og vi

ærer Ham som *"den Døde, som bærer Livet i Sig selv"*! Nogle timer efter den forfærdelige fredag, ved daggry på ugens første dag, om søndagen, fandt den begivenhed sted, som var målet for den guddommelige plan: Gennem menneskevordelsen, lidelsen, korsfæstelsen og nedfarten til dødsriget nåede vi Opstandelsen! – Og denne, Opstandelsen, den er ligeledes en historisk kendsgerning, som ikke lader sig nægte! Og den kendsgerning har direkte og frelsende virkning på os alle. Guds Søn er opstanden, Han, som også er Menneskesønnen. Guds Søn er opstanden med hele den menneskelighed, Han har påtaget Sig: med det legeme, Han har taget imod gennem den alhellige Gudfødters blod, og med Sin hellige sjæl. Han er opstanden fra de døde, og Han skænker opstandelse til hele Adams slægt ved Sin kærlighed til menneskene.

Jesu grav, Josefs *"nye gravminde"*, er fra da af for altid tom. Frem for et monument over døden er den et monument over sejren over døden, den er en kilde til liv. Den ufattelige Retfærdighedens Sol har i stråleglans løftet Sig over graven, og Han skænker evigt varende fred, glæde, hvile: evigt liv! Ja, kirkerne er Guds *"grave"*. Men det er tomme grave, fulde af lys, af livets dufte, af forårets påskeduft; de strømmer over af indtagende skønhed, de bøjer sig under herlighedens myrter og håbets blomster; de er grave, fulde af liv og kilde til liv.

Guds død har forvandlet dødsrigets magter, døden er blevet til en blot og bar begivenhed, der fører mennesket til liv og eksistens. Kirkerne, disse Guds *"grave"*, er porte, som er vidt åbne for Guds kærlighed, vidt åbne døre til Brudekammeret, Hans Søns, der som en Brudgom er kommet ud fra graven,

og de troende, som går ind deri for at fejre, at døden er besejret ved døden, at dødsriget er gjort til intet, og at dette er begyndelse på det evige liv. Og de lovsynger med jubel Ham, som har udvirket dette, for Han er vore fædres Gud, den eneste velsignede og højlovede!

Hvilken lykke, derfor, at Gud er død! For Hans død er blevet vort liv og vor opstandelse. Hvilken lykke, at der ud over verden findes så mange monumenter for Ham, så mange hellige kirker, hvor alle frit kan træde ind, alle, som lider og er trætte og ikke finder trøst, for dér at lægge byrden af angst og anstrengelse, af frygt og usikkerhed, fra sig og blive befriet fra døden. Hvilken lykke, at der findes kirker for den korsfæstede, døde, opstandne og evigt levende Kristus, hvor mennesket af i dag, det menneske, som er fortvivlet, som er blevet bedraget af alle idolerne, af alle de *"beskyttere"*, som holder hans hjerte fangent, det vil sige pengene, ideologierne, filosofien, metafysikken og alle dette århundredes øvrige hule bedrag, hvor det menneske kan finde tilflugt, trøst og frelse.

Fra Det Økumeniske Patriarkat, Møderkirken, som helt og fuldt lever med i lidelsen, smerten, Korset og døden, men også i Guds opstandelse, Han, som blev Menneske, sender vi af hjertets dyb påkehilsen og velsignelse; vi omfavner jer alle i den opstandne Kristi kærlighed, Han, som opstod fra de døde og er evigt levende og levendegørende for menneskene. Hans er herligheden og magten, Ham tilkommer ære og tilbedelse, tillige med Faderen og Helligånden i al evighed, Amen!

Den hellige Påske 2009
✠ Bartholomæos af Konstantinopel
Brændende forbeder for jer alle
hos den opstandne Kristus

MENIGHETENS LIV

Dåp:

Batseba Tesfamichael, datter av
Biniam Mesfun Tesfamichael og
Mihret Atsnafseged Oslo 4. januar

Andreas Håkenåsen, sønn av
Hein Håkenåsen og Tatiana Mzhelskaja
Oslo 25. januar

Sara Atherom Gundersen, datter av
Atherom Hailemariam og
Hanne Gundersen Oslo 22. februar

Saron B Asmelash, datter av
Asmelash Abraha og Tsegheenet Isac
Oslo 26. april

Krismasjon:

Erik Aleksej Hagelin, sønn av
Larissa og Arve Hagelin Bergen 3. april
Kim Serafim Hagelin, sønn av
Larissa og Arve Hagelin Bergen 3. april

Katekumenat:

Jon Vetlesen Oslo 15. februar

Begravelse:

17. mars (vår langfredag) sovnet
min mor, Klara Alfrida Johansen
(født Frimann), stille inn etter lengre

tids sykeleie, og hun ble begravet på
Den lyse fredag i Påskeuken.

Jeg oppfordrer til forbønner for hennes sjel. Sammen med min nå avdøde far, Selmer Arnt Johansen, bidrog hun avgjørende til Hl. Nikolai menighets fortsatte eksistens. I årene 1981–82–83 betalte de "de facto" lønn til meg slik at jeg kunne arbeide heltid på å gjenreise menigheten. Uten denne substansielle bistanden fra deres side ville hl. Nikolai menighet ikke eksistert i dag.

Må de være i evig minne hos Gud.

– f. Johannes

MENIGHETENS ÅRSMØTE 22. FEBRUAR

23 medlemmer deltok på årsmøtet som behandlet følgende saker:
Rapport fra forstanderen om virksomheten i 2008. Regnskap fra kassereren viste overskudd på mer enn 400 000 kr. bl.a. takket være sjenerøse gaver fra medlemmene. Budsjett for 2009 ble vedtatt. Videre ble det valgt et nytt medlem til menighetsrådet (*Julia Chaffin*) til erstatning for *Larissa Herman-sen* som nå er i *Pokrov-klosteret* utenfor Paris. Møtet vedtok å ansette f. *Olav P Lerseth* i 30% stilling som andre-prest (senere bekreftet av erkebiskop *Gabriel*) og med tilsvarende lønn.

"Nikolai-fondet". Årsmøtet har tidligere delegert til Menighetsrådet å velge mottaker av midler fra Niko-

lai-fondet. I år ble det "*Martha and Mary House – An Orthodox Christian Maternity House*" som drives av *Sara Elisabeth Oftedal* (opprinnelig fra Stavanger og forhenværende katekumen i vår menighet), som ble valgt til å motta vår støtte. Institusjonen driver arbeid for å hjelpe unge mødre til å velge bort abort og heller bære frem sitt barn. Vi sendte kr. 10 000 fra fondet.

BISKOPSGUDSTJENESTE I BERGEN

Lørdag 21. mars besøkte den rumenske biskopen *Macarie (Dragoi)* fra Stockholm Bergen. Sammen med f. *Cristian Comanescu* fra Stavanger forrettet han liturgi i *Maria Bebudelses kapell* på Lyngbø. Mange rumenere fant veien til kapellet vårt og kunne glede seg over gudstjeneste og samvær.

PILEGRIMSREISE TIL JERUSALEM

Mandag 13. april reiste 8 medlemmer av menigheten på pilegrimstur til Jerusalem. Der tok de del i påskefeiringen i Oppstandelseskirken, og besøkte andre hellige steder. Det regnes som en stor nåde og velsignelse å være i Jerusalem i påsken.

GAVER INNKOMMET TIL KIRKEN (Disse gavene gir grunnlag for skattefritak.): (KONTONR: 0532 1267426): GAVER INNKOMMET PÅ MENIGHETENS KONTO SIDEN SIST:

Andrej Z Morch 500, Fam. Kornev 5000+2000, Z Teclehaimanot 200, f. Olav P Lerseth 500+500+500, Liljana Hovstø 200+200+200, Zorica Ranisavljevic 500, Thomas Såheim 300+300+300, Julia Chaffin 400+400+400, Torstein Tollefsen 500, Sarita Jankovska 200+200+200, Ingrid R Fløtten 500, Jasmina Antic 150, Thor Stange 400+400+400, Elisaveta Stojanova 2700+300+300, Dag Markeng 500+700+1000, Ingunn I Knutsen 200+200+200, Peter Svele 500+500, Inger Johanne Nilssen 1000, Ove N Svele 500+500, Nikolaj Sjllov 500, Kjetil P Jikiun 500+500, Nina Gjermundsen 500, Inger Johanne Enger 500+500, Ionel N Radu 500+500, Mara Markovska 200, Jon Vetlesen 3000, Elena Titova 500, Annbjørg Fauskanger 500, Zinaida P Klepp 300, Nina Tomstad 1000, Bjørn Bratbakk 500, Predrag Markanovic 700, Slavoljub Jenic 500, Vasilie Dutu 1000, Milka Draskic 300, Dusanka Kovacevic 200, NN 50, Radinka Nikolovska 2000, R Braathen 100, Cristiana Karlsen 100, Takis Kytiri 300, Ivan Knezevic 200, Virve Jefremoff 300, Ketil Bonaunet 500, Yhorleif Grønnestad 1000, Harald Olsen 300, P A Åsen 200, Elsa Indrias 300, Larisa M Hagelin 400

GAVER TIL IKONOSTASEN, UTSKÅRET RAMMEVERK FRA SERBIA I DEN NYE KIRKEN I HURDAL (KONTONR. 2050.09.11884):
Familien Kornev 5000, Jon Vetlesen 3000, Emil Georg Korshavn 3000, Erik Henry Korshavn 3000

Hjertelig takk til dere alle for disse viktige bidragene. Vi minner om at det er mulig å gjøre automatiske månedlige trekk fra konto. Vi minner også om at det er nødvendig å fylle ut postgiroblanketten nøyaktig, slik at vi får registrert gavene på giverens navn.

returadresse:

HELLIGE NIKOLAI KIRKE
Tvetenveien 13, 0661 Oslo

B

KRISTI HIMMELSFÄRD PREDIKAN

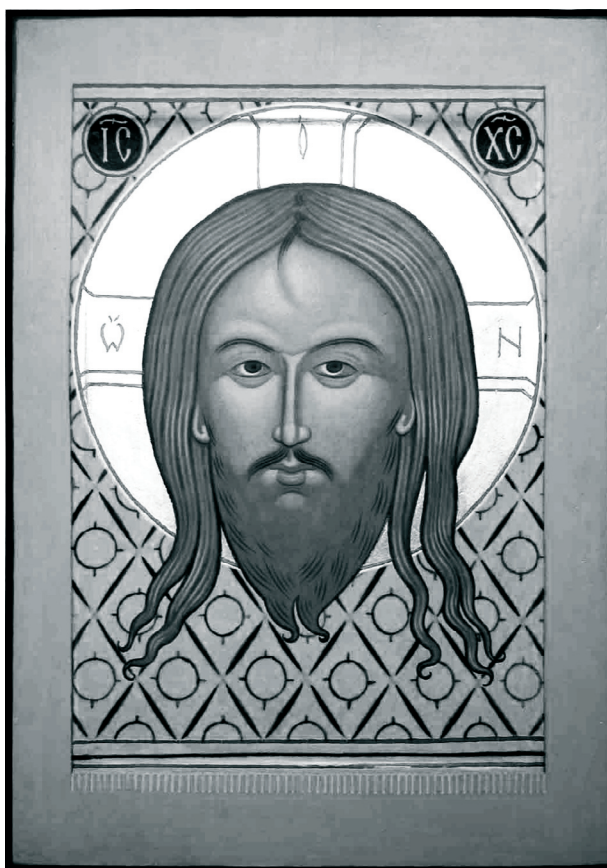
Metropolit Antony (Bloom) 1979

Påskan går mot sitt slut. Om några dagar, på onsdag, skall vi hålla den sista påskgudstjänsten, och sedan skall vi fira Kristi Himmelsfärd. Vi skall höra de triumferande jublande påksångerna för sista gången, men påsk, Kristi uppståndelses under, är kvar hos oss. Allt som vederkvickte oss på påsknatten: Undret med den tomma graven, Kristi kroppsliga uppståndelse, Hans uppenbarelse i ära och triumf inför lärjungerna – och för oss – finns kvar hos oss trots det faktum att Herren nu stiger upp till himmelen.

Kristi himmelsfärd är en märklig fest; det är en fest där vi är glada då vi skiljs åt. Då Kristus talade till sina lärjungar den sista kvällen före sin död, sade Han: Det är bättre att jag far bort, för när jag går bort från er skall jag sända er Tröstaren, som skall leda er fram till hela sanningen. Glädjen i att skiljas åt: glädje över att Kristus nu stiger upp till Fadern och sitter på Guds härlighets högra sida; glädje för vår egen del, för att Kristus som har uppstått i köttet nu också stiger upp i köttet, och, som St Johannes Kryssostomos säger: om vi vill känna människans storhet och hennes potentiella härlighet, måste vi se upp mot Guds tron, och där skall vi se, sittande till höger om Gud Fadern, Människan Jesus Kristus, Guds inkarnerade Son. Genom Herrens uppståndelse och Himmelsfärd har människosläktet kan man säga gått in i Den Heliga Treenighe-

tens själva mysterium; Människan Jesus Kristus är vår Gud.

Så här står vi alltså, glada över Herrens seger, över detta förhållande

av människan, och på samma gång, liksom lärjungarna den första tiden, liksom Hans lärjungar århundradena igenom, förblir vi på jorden faderlösa. När Kristus var mitt ibland oss, som dagens evangelium berättar, var Han Ljuset; nu finner vi oss vara i halvdagar, eller i våra egna livs mörker och i mörkret av människans framtid på jorden. Och ändå lovade Kristus att Han inte skulle lämna oss faderlösa, att Han skulle sända

till oss Den Helige Ande, Tröstaren, som skulle taga vad som var Kristus' och lära oss hela sanningen. Tröstaren är den som kommer, som bekräftar, som övertygar oss

erfarenhetsmässigt att den uppståndne och till himmelen uppstigne Kristus i sanning är vår Herre och vår Gud; att Han i sanning tronar på Gud Faderns högra sida, men att Han samtidigt enligt sitt eget underbara löfte är med oss intill tiden ände. Förnimbar för vissa, osedd och okänd för andra, är Han aktiv i världshistorien, frälsande, förvandlande, ledande alla mot den slutliga triumfen, den sista segern. Men för att Guds Ande skall komma till oss som Tröstaren, måste vi känna oss sorgsna och faderlösa vid Kristi avfärd. Det är för att vi inte känner Kristi avfärd djupt nog som vår förnimmelse av Andens underbara närvaro är så sällsynt, så svag, så ytlig. Aposteln Paulus säger: "Att leva är för mig Kristus, och att dö är en vinning." Det bör också vi känna och glädjas över att

tiden då vi skall skiljas från världen kommer och vårt inträde i evigheten, där vår älskade och dyrkade och ärorike Frälsare Kristus är. Då skulle i sanning närvaron av Den Helige Ande för oss vara en Tröst, en glädje, ett hopp, en seger, redan nu i den evighet som kommer över oss, segerrikt och underbart. Amen

*Övers. från engelska
av f. Bengt Hagström*